

[Bjørn Elmquist]

om, hvortil de har ringet. Jeg har også hørt hoteller forklare, at de havde brug for at registrere det, for når der var nogle af gæsterne, der var forsvundet uden at betale – hvad man selvfølgelig ikke må – så havde man brugt disse numre til at prøve at spore de pågældende personer, og hvis det er ordningen, så synes jeg nok, at det begynder at blive noget betænkeligt.

Et andet sted, hvor disse ting anvendes, er på større virksomheder og større arbejdspladser, hvor der jo også klart gælder begrænsninger i, hvor meget de ansatte må ringe privat.

Det er mit partis holdning, at disse problemer må finde en løsning. Vi kan ikke acceptere, at man uden videre kan krænke privatlivets fred på den manér, som det sker.

Jeg er enig med hr. Hagen Hagensen i, at man godt kan jævnføre problemet med at sende et brev, men der er jo det ved det – ikke for at begive mig ind i en stor polemik om det emne – at man kan undlade at skrive afsender på et brev. Når det gælder telefonsamtaler, har man i tiltro til og i forventning om, at det var forholdsvis anonymt, det, man foretog sig på et hotel, måske ringet et sted hen, og man havde ikke nogen lyst til, at hotellet skulle kunne finde ud af, at man havde ringet til det og det nummer. Vi skal i hvert fald ikke fra lovgivningsmagts side blande os i eller give hoteller mulighed for at vide præcist, hvem deres gæster ringer til, synes jeg. Det er rigtigt, at man måske tidligere bestilte fra værelset ned til receptionen, at der skulle ringes til den og den, men hvis der var gæster ind imellem, som havde lidt ualmindelige telefonopkald at foretage, så ville de vel netop foretage dem selv og lade være med at lade receptionen ringe op.

Der er mange betragtninger at anlægge på disse ting. Det korte af det lange er, at vi i venstre er enige i, at det er et relevant problem. Vi synes ikke, at vi skal ændre straffeloven som foreslået her. Jeg er helt enig i det, som er blevet sagt fra justitsministerens og fra andre, foregående ordføreres side.

Vi ser frem til, at vi får udspillet fra justitsministeren om registerloven, og vi mener, at det er i den sammenhæng, vi skal se nærmere på, hvordan vi kan hindre et eventuelt misbrug af de tekniske muligheder, man har i dag.

Leif Hermann (SF):

Jeg vil gerne indledningsvis sige, at jeg synes, at venstresocialisternes forslag tager fat på et overordentlig væsentligt problem, nemlig den tiltagende mulighed for privat kontrol med borgernes adfærd, som ligger i udviklingen af alle mulige elektroniske lytte- og registreringsdippedutter. Det må naturligvis påkalde en vældig bekymring, når vi i kraft af den elektroniske udvikling har så betydelige muligheder, som vi har, for overvågning, og når denne overvågning f.eks. ligger i det offentlige, eksempelvis politiets, regie. Som det vil være folk, der kender mit partis indstilling til disse spørgsmål, bekendt, er det ting, der optager os utrolig meget.

Det er naturligvis heller ikke bedre, når private får adgang til – hvad lovforslaget her handler om – at registrere telefonsamtaler: hvorfra samtalen er ført, med hvilket nummer samtalen er ført, og hvor længe den er ført. Og det er sådan set ligegyldigt, om det er på hoteller, man skal træffe aftaler, som måske ingen andre skal vide noget om, eller det foregår ved, at arbejdsgiveren registrerer ansattes telefonsamtaler i arbejdstiden og de ansatte derefter skal stå til regnskab for brugen af arbejdsgiverens telefon. Under alle omstændigheder er en sådan udvikling med til at kaste et utrygt skær over arbejdsgiver/arbejdstager-problematikken, men også over spørgsmålet om, hvorvidt man egentlig bliver overvåget og registreret, uden at man ved det.

Ministeren siger, at det ikke så meget er et spørgsmål om at ændre straffelovgivningen, som det er et spørgsmål om at se på registerloven. Jeg går ud fra, at ministeren her tænker på lov om private registre, og det er da rigtigt, at tilsyneladende er videregivelsesbestemmelserne i lov om private registre – jeg har lige slået dem op – sådan, at de kunne forhindre en videregivelse af sådanne oplysninger. Men netop med det eksempel, som hr. Bjørn Elmquist nævnte, dvs. at hvis folk springer fra telefonregningen, så forsøger man at spore dem tilbage gennem dem, der er ringet op til, er vi derhenne, hvor registerloven ikke yder nogen beskyttelse. Ej heller vil det være sådan, at spørgsmålet om registrering i disse situationer vil komme til den registreredes kundskab, i hvert fald ikke særlig ofte.